

O Pióro Jaracza

Cameo, godło: Subwertyta, autor: Jarosław Jakubowski

Cameo to dynamiczne, inteligentne, dialogi, wiele ironii i celnych obserwacji dotyczących ludzkich postaw, sposobu funkcjonowania świata, w jakim żyjemy. Jest tu przestrzeń zarówno dla przyjemności płynącej z obcowania z dobrze napisanym tekstem, jak i dla refleksji, najczęściej gorzkiej, na temat otaczającej nas rzeczywistości.

Dotknąć, godło: Wiktoria, autor: Mariusz Bieliński

Wartością sztuki jest sugestywne prowadzenie intrygi, odsłanianie tajemnic w trakcie z pozoru realistycznego śledztwa, które przeobraża się w utwór pogłębiony psychologicznie i dotyka dramatu egzystencjalnego. Postaci próbują zmierzyć się z tym, co nierozstrzygalne i ostateczne. Połączenie kryminalnego dochodzenia z utworem metafizycznym stanowi przekonujący projekt na poziomie językowym i literackim, w którym bohaterowie mają silną potrzebę zrozumienia sensu i celu własnego „ja” w świecie opuszczonym przez Boga.

Miłość w Auschwitz, godło: Rak 56, autor: Grzegorz Kempinsky

Utwór prezentuje nieoczywiste ujęcie tematu koszmaru działalności niemieckiego obozu zagłady Auschwitz. Rzecz tym bardziej wstrząsająca, że oparta na faktach. Tekst jest precyzyjny dramaturgicznie, z wyraźnie zarysowanymi charakterami postaci. Stanowią one ciekawy materiał aktorski i reżyserski. Miłość w Auschwitz nie pozostawi widzów obojętnymi.

Roksana w krainie luster, godło: Nistar, autor: Andrzej Bartnikowski

Sztuka, posługując się najstarszą formą dramatyczną, czyli śledztwem na oczach publiczności, odtwarza zbrodnię, ale i ukazuje postawy ludzi w kontekście współczesnych możliwości ulegania pokusie przemocy. Zwraca uwagę na wyzwania, jakie ta sytuacja rodzi dla społeczeństwa. Tym większą ma wartość, że dotyczy młodzieży i ich subkultur, których niszczącą siłę wzmacniają media społecznościowe.

Kapituła Konkursu Dramaturgicznego im. Łucjana Kościeleckiego o Pióro Jaracza do finału zakwalifikowała następujące utwory:

Bella Vita godło: Charon, autor: Wojciech Pawlik.

Sztuka nawiązuje do tradycji panoram polskiego społeczeństwa, które skupiając w jednym miejscu i czasie jej charakterystycznych przedstawicieli, syntetyzują dręczące ich konflikty i sprzeczności, wywiedzione zarówno z teraźniejszości, jak i z przeszłości. Równocześnie konflikt rozgrywa się jednak na płaszczyźnie personalnej i pozwala widzowi utożsamić się z bohaterami. Sprawna dramaturgia i ciekawe postaci dają duży potencjał sceniczny.

Dybuki, godło: małalitera, autorka: Jolanta Fainstein

Dramat poetycki, metafizyczny, wysmakowany w formie i wstrząsający w treści. To nie tak częste dziś zjawisko, które ma bogatą i doniosłą tradycję w polskim dramatopisarstwie. Dybuki to podróż po zaświatach w towarzystwie duchów, to wciąż niezabliźnione rany z tragicznej przeszłości, to poruszające wołanie o pamięć.

Słoneczny kraj, godło: Michał Brandt, autor: Marek Kochan

Sztuka, posługując się historyczną parabolą, inteligentną satyrą, byстрыm dowcipem, maluje obraz współczesności tyleż zabawny, co podszyty grozą. Jej konstrukcja jest niezwykle przemyślana i uporządkowana. Światem przedstawionym Słonecznego kraju rządzi przede wszystkim absurd. Nie

jest on jednak na tyle niedorzeczny, abyśmy nie mogli rozpoznać przynajmniej niektórych z jego elementów w otaczającej nas, na pozór racjonalnej, rzeczywistości.

Szmacianka godło: Tina, autorka: Agata Brzezińska.

Posługując się konfliktem wynikającym z ludzkich charakterów, utwór pokazuje ważną sytuację społeczną, jak i egzystencjalną, czyli dorastanie do poczucia własnej wartości. Proces szczególnie utrudniony w niesprzyjających warunkach domowych i społecznych. Autorka kreuje postaci stwarzające aktorom pole do popisu, bo choć oparte na pewnych stereotypach, to jednak nie prześmiewcze. Główna bohaterka ma zaś potencjał postaci ikonicznej, posługującej się bogatym i jednocześnie zindywidualizowanym językiem, znakomicie osadzonym w subkulturze miejskiej.

Ten dramat mógł zostać napisany przez sztuczną inteligencję, godło: IG012, autor: Maciej Piasny. Sztuka łączy w sobie walory dobrze napisanego tekstu scenicznego z równoczesnym podjęciem tematu, który dla czasu, w którym żyjemy, staje się coraz bardziej znaczący i znamieny. Nasz stosunek do rozwoju technologicznego zaczyna wyznaczać stosunek do ludzkości jako takiej, tak więc temat utworu wpisuje się w najlepszą tradycję teatralną pokazywania na scenie „świata jego obrazu”. Istotny jest tutaj jednak nie tylko temat, ale również jego ujęcie – syntetyczne, a przy tym kompleksowe, zbudowanie wielu interesujących, ciekawych do grania i do oglądania postaci, jak również język oraz dialog, konkretny i dowcipny.

Życie jest życie, godło: Beler, autor: Krzysztof Urban

Utwór jest monodramem, stanowiącym znakomity materiał dla aktora. Osadzony w wiejskich realiach monolog człowieka, którego życie wypełnia praca, jest nie tylko opowieścią o pełnej mozołu codzienności, lecz także o poszukiwaniu sensu życia i jego afirmacji. Postać głównego bohatera, jego stosunek do zwierząt, wielki szacunek dla porządku natury, a także głęboka wiara, zapisane są znakomicie w języku, przypominającym prozę Wiesława Myśliwskiego. Ten monodram wykracza poza ramy gatunkowe tzw. „literatury chłopskiej” – przedstawia świat uniwersalnej człowieczej pełni.

Kapituła Konkursu Dramaturgicznego im. Łucjana Kościeleckiego o Pióro Jaracza zdecydowała o przyznaniu dwóch równorzędnych wyróżnień. W kolejności alfabetycznej są to:

Bella Vita Wojciecha Pawlika

oraz

Szmacianka Agaty Brzezińskiej

Zwycięzcą pierwszej edycji Konkursu Dramaturgicznego im. Łucjana Kościeleckiego o Pióro Jaracza została pozycja:

Ten dramat mógł zostać napisany przez sztuczną inteligencję, Macieja Piasnego